
Assemblea d'Estudiants d'INEFC

“Llibres contra porres”

Una crònica del desallotjament del Rectorat UB.

Introducció

L'Assemblea d'Estudiants de l'INEFC volem fer arribar a tot l'alumnat, professorat i PAS, el relat d'una estudiant de la Universitat de Barcelona, que visqué en primera persona el desallotjament del Rectorat del 18 de març de 2009. L'entrada de la policia al recinte universitari fou la resposta política a l'ocupació efectuada pels i les estudiants en protesta contra el Pla Bolonya. Aquella jornada acabà amb durs enfrontaments entre estudiants i cossos policials, creant una crisi política que culminà amb la destitució del cap dels Mossos d'Esquadra, Rafael Olmos.

Crònica

Eren gairebé les 5:30a.m i dormia plàcidament aferrada als llençols quan de sobte, un soroll em va despertar, -“ els mossos, els mossos!” cridaven els companys, jo encara era al llit sense entendre ben bé que estava ocorrent, esperant qualsevol senyal que extirpés aquella situació de la ciència ficció o la paranoia col·lectiva en que havíem estat ofegats aquests últims dies. “ Teniu dos minuts!” sentencià una veu greu al fons del passadís i ben aviat vaig reconèixer les botes, el casc i la porra, ben fàcilment aquell soroll contundent de les passes massives que s'acosten i que tant m'havia costat d'esborrar del meu cap després de tot allò ocorregut a la Pompeu Fabra. Vaig fer un salt del llit buscant alguna roba que posar-me a sobre, que em tapés davant aquell estrany. “Deixeu els mòbils!” cridaven, però, la foscor i els nervis m'impedien fer res que no fos tremolar. Diferents veus anaven notificant-nos que el nostre temps s'esgotava i que havíem d'anar sortint, , així que vaig decidir agafar roba paulatinament i marxar abans que les advertències es convertissin en cops de porra, després de tot, hi ha coses que s'aprenen molt ràpidament.

Sortint de la zona on dormíem els companys s'aglutinaven a les escales asseguts i custodiats per desenes de mossos, pensava en aquell llibre de Primo Levi “Si esto es un hombre” i em venien al cap petites imatges que ell explicava sobre els camps de concentració. Les expressions dels meus propers eren les de una derrota inesperada i jo acompanyada per dos mossos vaig agafar un lloc per esperar a saber que farien amb nosaltres. Un cop tots junts vam decidir fer “arrancacebes” que és un mètode de resistència pacífica on tothom s'agafa de peus i mans a les persones que té al costat per complicar el desallotjament forçós. “ Truqueu als mitjans! Aviseu a companys!” murmuràvem entre dents i a amagades, enviàvem missatges d'ajuda.

“Qui vulgui sortir ara mateix pel seu propi peu no tindrà cap problema, els que us resistiu, s’aplicaran vies penals” En aquell moment la tensió es podia mastegar i una persona decidí marxar, la resta (53 aprox.) ens vam preparar per les conseqüències que sabíem, tindria la nostra decisió. “ Ara qui vulgui, haurà d’aixecar-se i agafar aquells objectes personals que li siguin imprescindibles, després, tot el que es quedi, passarà a ser propietat de la universitat. “Jo tinc el meu ordinador” va dir un company i es va posar de peus, un mossos el va estibar, “ Heu dit que podia agafar les seves coses!” va replicar una companya. Però no vam obtenir cap resposta. Llavors els mossos van procedir a fer el primer desallotjament precisament amb aquest company, ell oposà resistència mentre cridava “el meu ordinador!” i llavors tres mossos més s’aproparen i l’immobilitzaren, mentre el colpejaven i li pressionaven la cara amb el genoll contra el terra.

Tots miràvem bocabadats i cridàvem que s’aturessin. Avui, aquest mateix company, té una fissura de ròtula i múltiples contusions, a més d’un mes d’escaiola.

Una càmera accedí, tenia un gran focus blanc que ens dificultava la visió i anava enregistraent totes les nostres cares, quan el focus marxava, els mossos continuaven amb la seva feina, doblegaven els canells fins que cridaves i et desenganxaves, t’estiraven dels forats del

nas... després t’arrossegaven per les escales agafats dels braços i sovint quan perdíem als companys que s’emportaven de vista, escoltaves els crits i l’estomac se’t feia marbre. Quan la càmera hi era present, senzillament romanien immòbils i silenciosos, expectants. “Que algú faci fotos!” murmuràvem quan els companys eren torturats, però mai han arribat a veure la llum aquestes instantànies. Un home jove pujà les escales, duia una caputxa i un mocador que li tapava tota la cara, solament se li podien veure els ulls. Anava vestit de carrer però, parlava amb els “caps” i es passejava per tot l’espai. Sincerament, la situació superava totes les teories conspiradores que havíem pogut articular durant totes aquelles nits al rectorat.

Donat el pànic silenciós que començava a respirar-s’hi, algú decidí iniciar un monòleg humorístic amb el que tots rèiem i intentàvem que la por se’ns escapés per la boca en forma de rialla nerviosa. Alguna eina per escapar-nos d’aquella situació que mai ningú vam imaginar viure. Però, poc ens podia durar el riure quan vam comprovar que començava a fer-se de dia i els mètodes utilitzats per ells cada cop eren més durs. Agafaren a un company que es resistia, cridava incessantment i de cop, la seva veu es transformà en un gemec; efectivament i sense acabar de creure-ho, descobrirem que els mossos li estaven pressionant el coll fins estrangular-lo per tal de que es desenganxés. Intentava parlar i les seves paraules s’ofegaven al camí, nosaltres sols sabíem que protestar desesperats i empassar-nos les rialles que abans havien destensat tant l’ambient.

La gent anava sent arrossegada, cada cop érem menys i sabíem perfectament quines eren les conseqüències per als últims. Un dels companys més xerraires, al que nomenarem “Ricardo”, un dels que més havia calmat els ànims repetint que ‘no ens passaria res’, que ‘no havíem de fer res que ens posés més en risc del que ja estàvem’ i que ‘ja sols quedava resistir’ va ser guardat per al final, amb el meu grup. Els mossos se’l miraven i es deien coses entre ells a cau d’orella. Sabíem que la cosa no aniria bé, tots dos havíem estat al desallotjament de la Pompeu Fabra la setmana anterior per la trobada d’assemblees i teníem coneixement de fins a quin punt els mossos poden recordar-te, a tu i el teu nom.

Escoltàvem als companys fora cridant consignes i ens havien avisat sigil·losament de que ja hi eren tots els mitjans a fora. Bé - vaig pensar- al menys no quedaran impunes. Més tard que aviat va arribar el meu torn i

una mà es va posar a la meua cara per impedir que respirés, poc després, veient que no era efectiu i resultava massa visual, canviaren a la tècnica dels dits al nas i a la boca. Estava angoixada i cridava perquè em deixessin estar i en un acte reflex (i dic 'acte reflex' perquè així fou i no m'avergonyiria reconèixer si pel contrari, hagués estat intencionat) vaig tancar la boca i vaig mossegar el dit a un d'ells, l'únic que vaig aconseguir fou que les mans del mosso que tenia al darrera m'encerclaren el coll i començaren a pressionar cada cop més fort; jo cridava perquè els meus companys se'n adonessin, però res aconseguia que sortís de la meua gola i l'oxigen se m'acabava, així que em vaig soltar i vaig ser arrossegada pels braços escales avall fins la meitat, on em van deixar al replà. Vaig sentir moltes ganes de vomitar i les arcades eren continues tirada al terra. Un mosso plantat al meu costat em mirava a cua d'ull sense immutar-se i jo sols vaig encertar a pensar que aquest era un dels moments més degradants de la meua vida. Vaig comprendre que no podia esperar que aquells homes que tenia al front se n'adonessin de que simplement intentava lluitar pacíficament per una cosa en la que creia, de que no els havia tocat ni un sol pel, de que no mereixia el que m'estaven fent. Vaig saber doncs que de res servia defensar ja que cada acció que fes seria tornada per triplicat i que sols quedava "aguantar el tirón" per acceptar que la 'justícia' té diferents significats segons qui l'apliqui.

Arribat el moment van baixar a "Ricardo" i el van posar a un metre de mi i un altra companya, tots tres per separat. Nosaltres dues estàvem assegudes però a ell el tenien immobilitzat pels dos braços amb el cap al terra tot i que en ningun moment es va mostrar agressiu, senzillament es va negar a marxar al igual que la resta. " Deixeu-me estar, si us plau, no m'escaparé, em feu mal" lis deia el company, però res calia esperar dels ninots de ferro que sols feien que desafiar els límits del seu teixit ossi. "Pareu!" vaig cridar, " Que no veieu que no està fent res? Pareu!", "Calla!" – em contestà aquell que havia restat passiu al meu estat decadent anterior-, "¿Com voleu que calli? Deixeu-lo estar i em callaré, de veritat!" llavors un dels mossos propers allargà el braç i em colpejà el cap, fent que rebotés contra el mur. Vaig callar.

Quan vam veure la duresa amb la que tractaven a Ricardo jo i l'altra companya, esperant-nos lo pitjor vam començar a armar escàndol perquè marxés el primer dels tres. "Ricardo, no siguis boig i no deixis que et guardin per l'últim, ja saps com van les coses, surt ara!" ell va coincidir amb que era la millor opció i marxà. A continuació baixaren l'altra noia i em van preguntar novament " sortirà pel seu propi peu, senyoreta?" (encara em pregunto quin tipus de persona t'arrossega per les escales i després et tracta de vostè), "¿ tu penses que puc sortir pel meu propi peu després del que esteu fent ?" – vaig contestar – llavors em van agafar dels braços i la samarreta amb la infortuna de que aquesta es va aixecar fins al cap i com que era el pijama vaig quedar totalment despallada de cintura cap amunt. En aquesta situació vaig ser arrossegada durant tota la segona part de les escales, amb aproximadament 20 mossos dispersats per tot arreu presenciant l'escena, fins que em deixaren tirada al terra i segons després algú em tapà novament. No sé si fou allò que acostumen a anomenar "shock" però, alguna cosa passava que m'impedia incorporar-me per mi mateixa i em feia estar totalment immòbil, mentre tenia grans dificultats per creure el que estava ocorrent.

Una mà m'agafà, érem el grup del principi, tornàvem a estar junts. Els vaig fer un gest de complicitat, però un d'ells mirava el terra amb els ulls ben oberts, suposo que ell tampoc aconseguia entendre què estava passant i no era qüestió de forçar-lo. En aquesta situació ens van treure un a un mentre nosaltres

continuàvem explicant-los que aquesta ocupació estava carregada de contingut i no podien seguir ignorant el motiu pel qual fèiem resistència pacífica. Mentre esperàvem dos mossos que hi continuaven a la meva esquerra es recreaven “ Ja, ja ... verás aquel cuando se quede solo, va a pillar! ” i reien novament. Em disposava a dir-los alguna cosa quan la companya em tranquil·litzà “Ho fan simplement per provocar... no lis facis cas”, així que vaig assentir i li vaig donar l'esquena per no veure més els seus gestos, ni la fanfarroneria.

Quan vaig quedar l'última, restava en silenci preguntant-me si mereixia la pena intentar raonar amb ells o descarregar la meva ràbia ara que ja no hi era ningun company per frenar-me. Però, llavors el “cap” va començar a dir alguna cosa i tots van mirar cap al fons traient-me la vigilància de sobre, situació que el mosso que ara estava darrere meu, el provocador, aprofità per encarrilar-se i enganxar-me una potada a la

esquena que jo vaig respondre cridant com una posseïda. La resta de mossos que no havien presenciat l'escena es giraren alarmats pels meus crits i llavors van posar-me la mà a la cara novament, per intentar dificultar-me la respiració mentre em pressionaven allò que ells anomenen “punts de dolor”, aquells que no deixen marca. Em van agafar doncs entre dos i em van llevar, finalment, a prendre'm les dades. Intentava treure la documentació, però em tremolaven les mans i plorava; això encara em feia sentir més estúpida. Llavors “la persona” que hi havia estat tota la nit a l'altra banda del mostrador, aliè a tot allò ocorregut 10 metres més allà, mirant-se el meu DNI aprofità per consolar-me: “ Va Nerea, no ploris...” al que jo, amb

molta educació li vaig contestar mentre els dos mossos em subjectaven forçant-me el canell: “Si tu estiguessis en aquesta situació, no ploraries?”. Baixà la mirada ja no sé si per empatia o per indiferència absoluta, la qüestió és que poc m'importà en aquell moment i ja doncs, els meus “acompanyants” demanaren reforços per treure'm fora mentre jo duia el compte enrere que restava perquè el meu canell es luxés definitivament. Així fou que vaig sortir, moment el qual, “la vanguardia” aprofità per congelar en píxels, brindant-me tota una setmana en la que ningú del meu voltant no ha pogut parlar d'un altra cosa.

I jo em pregunto quan la gent comenta i condemna durament el fet de “fer-nos fora” com una traïció al diàleg i l'estil democràtic, què passaria si haguessin estat dins amb nosaltres. Si ara no poguessin abraçar als seus companys perquè tots estan plens de contusions. Si t'haguessin estrangulat, colpejat i arrossegat semi-despullada per unes escales, on quedaria llavors 'Bolonya' i 'la lluita per la universitat pública'. On quedarien els senyors Dídac Ramírez, Josep Joan Moreso, Lluís Ferrer i la seva decisió de esborrar a los “anti-Bolonya”.

Resulta inevitable sentir-se incòmoda amb aquest caràcter victimista que impregna la narració dels fets i aquests últims dies de la meva vida, com tampoc ho estic quan penso y sé, que mai seré capaç de demostrar allò ocorregut, ni una imatge, ni un número de placa; que mai la meva paraula valdrà més que la d'un Mosso d'Esquadra amprat per l'Estat.

Avui el senyor Saura admetia possibles "errors" i jo faig una crida a qüestionar-nos si potser l'agressió un error quan parlem d'una lògica repressiva i si no és, que el grau de violència està en funció del desig amb que s'anhelï l'objectiu. I ja que reconeix un possible "excés" de contundència per part dels seus agents ¿Per que continuen llevant pistola? ¿A què estem esperant?, ¿Què significa que els sindicats de Mossos no comparteixen aquesta condemna? Senyor Dídac y senyor Ferrer ¿On es la línia vermella dels mossos?.

D'altra banda no em queda sinó estar agraïda d'haver descobert que som molts els que creiem en que altra educació és possible, una vertadera revolució pedagògica, una educació crítica, on es formin professionals, però també pensadors. On el coneixement sigui una eina per a l'evolució social i personal, i no per l'interès d'una minoria directiva-empresarial. On les persones guanyen eines i recursos, no dogmes, ni automatismes, ni mecanismes d'actuació inqüestionables. On entrenar-se únicament per ser efectiu laboralment sigui, senzillament, una opció més a escollir, d'entre tantes altres.

En últim lloc, voldria convidar, convidar-vos, convidar-nos a no fer una lectura fàcil, una lectura puntual dels fets ocorreguts els últims dies, ja que ha arribat el moment de posicionar-se i acceptar que aquests incidents no són més que el fruit de molts anys en que l'expansió del pensament acrític, la precarització laboral i el malestar col·lectiu que han produït la creació del nostre propi arxipèlag social on tot es massa llunyà i res és lo suficientment 'important'. Us demano llavors la vostra col·laboració perquè les persones responsables de l'estrès psicològic que encara ens impedeix dormir amb normalitat, assumisquen la responsabilitat dels seus actes.

Nerea Miralles Aguilar

